

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 maja 1992 r.

w sprawie określenia wysokości świadczeń z pomocy społecznej w związku z wprowadzeniem podatku dochodowego od osób fizycznych.

Na podstawie art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 80, poz. 350 i Nr 100, poz. 422 oraz z 1992 r. Nr 21, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przyznane na podstawie ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 87, poz. 506), zwanej dalej „ustawą”, zasiłki (dodatki) ustala się w relacji do przeciętnego wynagrodzenia, które stanowi podstawę ostatnio przeprowadzonej waloryzacji emerytur i rent (kwota bazowa) zgodnie z ustawą z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 i z 1992 r. Nr 21, poz. 84), zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”.

2. Zasiłki (dodatki) przysługują w wysokości:

- 1) 28% przeciętnego wynagrodzenia — zasiłek, o którym mowa w art. 28 pkt 1 ustawy,
- 2) różnicy między kwotą odpowiadającą 28% przeciętnego wynagrodzenia a dochodem osoby ubiegającej się o zasiłek — zasiłek, o którym mowa w art. 28 pkt 2 ustawy,
- 3) 9% przeciętnego wynagrodzenia — dodatek, o którym mowa w art. 29 ust. 1 i 2 ustawy,
- 4) 28% przeciętnego wynagrodzenia — zasiłek, o którym mowa w art. 31 ust. 3 ustawy.

§ 2. Podwyższenie zasiłków (dodatek) określonych w § 1 następuje w miesiącu, w którym podwyższa się emerytury i renty w ramach ich bieżącej waloryzacji.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1992 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Olszewski*